

İLTİCA TALEPLERİNDE İSPAT YÜKÜ VE STANDARDI İLE İLGİLİ BİLGİ NOTU

I. GİRİŞ

1. Bu bilgi notu bir iltica talebinin kabulü için gerekli kanıt derecesine ilişkin temel kavramları açıklamak üzere hazırlanmıştır.

2. Mülteci statüsünün belirlenmesine ilişkin usüller ilticayla ilgili uluslararası metinlerde özel olarak düzenlenmemiştir. Bu usullerin, tabii olarak, idari veya adli olması gerektiği ya da bir tahkikat veya savunmanın sözkonusu olması gerektiği yönünde özel bir gereklilik yoktur. Bununla birlikte, mültecinin statüsünün belirlenmesi için hangi mekanizma kullanılırsa kullanılsın, karar mercii nihai kararını kişinin “haklı nedenlere dayanan zulüm korkusu” taşıyıp taşımadığını belirlemek için öne sürdüğü iddiayı değerlendirerek vermektedir.

3. İltica taleplerinin incelenmesinde, sığınmacıların özel durumları göz önünde bulundurulmalı ve mülteci statüsünün belirlenmesi işleminin sonuçta insani bir amaç taşıdığı akılda tutulmalıdır. Bu temelde mülteci statüsünün belirlenmesi bir kişinin mülteci olduğunu kesin olarak belirlemek değil o kişinin mülteci olma ihtimalini belirlemek anlamına gelmektedir. Bununla birlikte, her ihtimal derecesi mülteci statüsünü oluşturmaya yeterli değildir. Buradaki anahtar soru başvuranın mülteci statüsü için göstermek zorunda olduğu ihtimal derecesinin ortaya konup konmadığıdır.

4. “İspat yükü” ve “ispat standardı” terimleri, örf ve adet hukukunun olduğu ülkelerde ispat hukuku bağlamında kullanılan hukuki terimlerdir. İltica taleplerinin karara bağlanmasında karmaşık sistemleri bulunan bu ülkelerde hukuki tartışmalar başvuranın mülteci olup olmadığını gösterecek gerekli “standarda” uygun olup olmadığı konusu çevresinde dönebilir. İspat yükü konusu Roma hukuku temeline dayanan ülkelerde de sözkonusu iken, ispat standardı konusu tartışılmamakta ve örf ve adet hukukunun olduğu ülkelerle aynı tarzda ortaya çıkmamaktadır. Medeni hukuk sistemlerinde uygulanan ilke ispat hürriyeti (liberté de la preuve) ilkesidir. Buna göre başvuru sahibinin öne sürdüğü iddiaları desteklemek için getirilen kanıtlar hakimde, iddiaların doğruluğu yönünde derin kanaat (intime conviction) uyandırmalıdır.¹⁰ Bununla birlikte, bazı örf ve adet hukuku terimleri teknik olup belirli ülkeler için özel bir mana taşıyor olsa da, kanıtlara ilişkin bu standartlar BMMYK dahil her yerde iltica taleplerinin kanıtlanması için yaygın biçimde kullanılmışlardır. Bu sebepten dolayı, burada belirtilen ilkeler genel olarak tüm iltica taleplerinde uygulanabilir nitelikte kabul edilmelidir.

4. Bu Not, iltica talebinin esasının incelendiği mülteci statüsü belirleme prosedürlerine dair ispat yükü ve standardına ilişkin konuları ele almaktadır. Hızlandırılmış prosedürlere dair ispat yükü ve standardına ilişkin konular ayrı bir IOM-FOM’da ele alınmaktadır.

¹⁰ Bkz Jean Pradel, Droit Pénal Comparé.

II. İSPAT YÜKÜ

5. İltica talebini destekleyen gerçekler, iddia edilen gerçeklerin kanıtlarının gösterilmesiyle temellendirilir. Kanıt sözlü ya da belgeye dayalı olabilir. Bu iddia olunan gerçekleri olumlu olarak ispatlayacak kanıt getirme gerekliliğine “ispat yükü” denir.¹¹

6. Kanıt hukukunun genel ilkelerine göre ispat yükü iddiayı ortaya koyan kişiye düşmektedir. Bu şekilde iltica taleplerinde iddialarının gerçekliğini ve talebini dayandırdığı bilgilerin doğruluğunu sağlama yükümlülüğü başvurana aittir. Başvuru sahibi iddiasıyla ilgili olayları doğru şekilde anlatarak ve bu şekilde doğru bir karara ulaşılmasını sağlayarak ispat yükünü yerine getirir. Karar merci de mültecinin durumunun özelliklerini gözönüne alarak, ilgili olayları değerlendirme ve doğrulama görevini paylaşır¹². Bu da geniş ölçüde karar merciinin ilgili menşei ülkesindeki objektif durum ve genel konular hakkında bilgi sahibi olması, başvuru sahibini doğru bilgileri sağlaması konusunda yönlendirmesi ve iddia olunan olayların doğruluğunu tespit etmesiyle sağlanır.

III. İSPAT STANDARDI - GENEL ÇERÇEVE VE TANIM

7. Başvuru sahibinin iddiasını destekleyecek olayları ispatlama sorumluluğu bağlamında, ispat standardı terimi başvuranın karar merciini iddialarının doğruluğuna ikna edebilmek için ulaşması gereken eşiği ifade etmektedir. İspatlanması gereken olaylar, başvuranın, zulüm korkusuna ve bunun sonucunda menşei ülkesinin korumasından yararlanmayı istememesine yol açan geçmiş hayat deneyimlerine ilişkin olanlardır.

8. Örf ve adet hukukunun uygulandığı ülkelerde ceza soruşturmalarına ilişkin kanıt hukuku davanın şüpheye yer bırakmayacak şekilde ispatlanmasını gerektirmektedir. Hukuk davalarında, bu yüksek standart gerekli değildir; bunun yerine hakim davayı bir “ihtimaller dengesi” temelinde karara bağlar. Benzer şekilde iltica taleplerinde de, karar merciinin öne sürülen her iddianın doğruluğuna tamamen ikna olması gibi bir şart yoktur. Başvuru sahibinin iddiası inandırıcı görünüyorsa karar merci, ortaya konan kanıtlara ve başvuru sahibinin ifadelerinin doğruluğuna dayanarak kararını verir.¹³

9. Tabii ki başvuru sahibi gerçeği söylemekle yükümlüdür. Ancak bunu söylerken, başvuru sahibinin travmatik deneyimlerden ötürü rahat konuşamayabileceği; veya geçen zaman ya da geçmişte yaşanan olayların yoğunluğuna bağlı olarak her ayrıntıyı hatırlayamayabileceği veya karıştırılabileceği ve bu yüzden olayları detaylandırmada net olamayabileceği akılda tutulmalıdır. Bütün tarihleri ya da küçük detayları hatırlamada

¹¹ Black's Law Dictionary, West Publishing Co; 1990.

¹² BMMYK Mülteci Statüsünün Belirlenmesi Uygulanacak Ölçütler ve Usuller Hakkında Elkitabı, paragraf 196 : “...ispat yükü başvuru sahibine ait olmakla birlikte, bütün ilgili verilerin gerektiği biçimde değerlendirilmesi, talepte bulunan kimse ile resmi memur tarafından birlikte yapılacaktır. “

¹³ Elkitabı, paragraf 195 : “...Beyanlarının doğruluğu ve gösterdiği kanıtların geçerliliğinin değerlendirilmesi ise ilgilinin hukuki statüsünü tayinle görevli yetkili kişi tarafından yapılacaktır.”

yetersizlikler, ufak tutarsızlıklar, önemsiz bazı belirsizlikler ya da hatalı ifadeler nihai değerlendirmede göz önüne alınmalı fakat kararı belirleyen faktörler olarak kullanılmamalıdır.

10. Başvuru sahibinin ifadelerini destekleyecek doğrulayıcı kanıtların bulunması, anlatılanların doğruluğunu kuvvetlendirir. Öte yandan sığınmacıların özel durumları gözönüne alınarak, gerekli tüm kanıtları sağlamaları istenmemelidir. Özellikle de sığınmacıların çoğunlukla şahsi evraklarını yanlarına alamadan kaçtıkları hatırlanmalıdır. Bu yüzden sözlü ifadeleri destekleyecek belgesel kanıtların ortaya konamaması, eğer ifadeler bilinen gerçeklerle tutarlılık içindeyse ve başvuranın genel inandırıcılığı da iyiyse, talebin kabulünü engellememelidir.

11. Başvuranın genel inandırıcılığı değerlendirilirken, karar mercii anlatılan olayların akla yatkınlığı, başvuranın hikayesinin bütünlüğü ve tutarlılığı, başvuranın ifadelerini desteklemek üzere ortaya koyduğu doğrulayıcı kanıtlar, genel bilgilerle tutarlılık ya da genel olarak bilinen gerçekler ve menşei ülkesindeki durum hakkındaki bilgiler gibi faktörleri gözönünde bulundurmalıdır. Inandırıcılık, başvuru sahibinin uyumlu ve makul olan ve genel olarak bilinen gerçeklerle çelişkili olmayan ve bu şekilde inanılabilir olan bir talep ortaya koyduğu noktada gerçekleşir.

12. “Şüphenin ilgili lehine yorumlanması” terimi başvuranın iddialarına ilişkin ispat standardı bağlamında kullanılır.¹⁴ İltica taleplerinde başvuranın, karar mercii tüm iddiaların tamamen doğru olduğuna inanmasını sağlayacak ölçüde tüm olayları kanıtlama zorunluluğu olmadığı gözönünde bulundurulduğunda, karar verenin kafasında başvuranın iddialarına ilişkin bir şüphe unsuru olması normaldir. Karar mercii başvuranın hikayesinin bir bütün olarak uyumlu ve inanılır olduğunu düşündüğünde, başvuru sahibi “şüphenin ilgili lehine yorumlanması” ilkesinden yararlandırılmalıdır.¹⁵

IV. ZULÜM KORKUSUNUN HAKLILIĞININ TESPİTİNDE İSPAT STANDARDI

13. “Haklı bir nedene dayanan zulüm korkusu” cümlesi, mülteci tanımlamasındaki anahtar cümledir. Her ne kadar “haklı nedene dayanan korku” deyiimi biri subjektif (korku) diğeri de objektif (haklı neden) olmak üzere iki unsur içerse de, bu iki unsur beraber değerlendirilmelidir.

14. Bu bağlamda “korku” terimi kişinin zulme maruz kalacağını tahmin etmesi veya buna inanması anlamına gelmektedir. Bu da geniş ölçüde kişinin ayrıldığı zamanki ruh halinin ne olduğuyula belirlenir. Normalde, başvuru sahibinin ifadesi, bu noktada şüphe oluşturacak herhangi ciddi bir unsur olmadığı varsayımından hareketle, korku mevcudiyetinin önemli göstergesi olarak kabul edilir. Başvuran ayrıca öne sürdüğü korkunun haklı bir nedene dayandığını göstermelidir.

¹⁴ Bu terim davanın kanıtlanmasında geçerli bir şüphe mevcutsa şüphenin sanık lehine yorumlanması gerektiği ceza hukuku bağlamında, iddia makamının olayları kanıtlamasına ilişkin kullanılır.

¹⁵ Bkz. Elkitabı, paragraf 203-204.

15. Sözleşmenin hazırlık geçmişi bu konuda oldukça bilgilendiricidir. IRO (Uluslararası Müteci Örgütü) Şartı Ek I’de atıf yapılan “mülteci” kategorilerinden biri de “ülkelerine dönme konusunda geçerli itirazlar bildiren” kişilerdir. Burada “geçerli itiraz” geçerli zulüm nedenlerine dayanan zulüm ya da zulüm korkusu olarak tanımlanmaktadır. IRO Elkitabında “geçerli nedenler”in başvuranın “zulümden korkma nedenlerini inandırıcı ve uyumlu şekilde ifade etmesi” anlamında anlaşılması gerektiği belirtilmiştir. Vatansızlar ve İlgili Sorunlar Komitesi IRO Kurucu yasasının getirdiği tabiri kullanmak yerine “haklı nedene dayanan zulüm korkusu” ibaresini kabul etmiştir. Nihai Raporunda bu konuda yaptığı yorumunda Komite “haklı nedene dayanan korkunun” kişinin zulümden korkma konusunda “iyi bir sebep” gösterebilmesi anlamına geldiğini belirtmiştir.¹⁶

(c) Eşik

16. Elkitabı, başvuru sahibi “menşei ülkesinde devamlı kalışının tahammül edilmez hale geldiğini makul bir derecede ortaya koyabilirse” zulüm korkusunun haklı nedenlere dayandığı kabul edilmelidir demektedir.

17. Örf ve adet hukukunun uygulandığı ülkelerde iltica talebinin haklı nedene dayanıp dayanmadığının tespitinde hangi ispat standardının uygulanacağı konusunda önemli bir içtima bütünü oluşmuştur. Bu içtimalar, geniş ölçüde, iddianın haklılığının nihai olarak şüphe bırakmayacak şekilde ispatlanması ve hatta zulüm riskinin kuvvetle muhtemel olduğunun kanıtlanması gerekliliğinin olmadığı yönündeki görüşü desteklemektedir. İddianın haklı nedene dayandığını göstermek için, zulmün makul derecede mümkün olduğunun ispatlanması gerekmektedir. Ekte bazı ülkelerde bu konuda verilen yargı kararları gözden geçirilmiştir.

(d) Korkunun haklı temele dayanıp dayanmadığını değerlendirmede göstergeler

18. Zulüm riskinin değerlendirilmesi bir yandan doğası itibariyle ileriye yönelik ve bu yüzden spekülasyon bir işlemken, böyle bir değerlendirme başvuranın şahsi durumunu olduğu kadar menşei ülkesindeki duruma ilişkin öğeleri de gözönüne alan bir olay incelemesine dayalı olarak yapılmalıdır.

19. Başvuranın şahsi durumu onun geçmiş yaşantısı, tecrübeleri, kişiliği ve kendisini zulme maruz bırakacak diğer kişisel faktörleri içerir. Özellikle de başvuru sahibinin daha önce zulme ya da başka türlü kötü muameleye maruz kalıp kalmadığı ve başvuranın yakınları ve arkadaşlarının yaşadıklarının yanında başvuranla aynı durumdaki kişilerin akıbeti, hesaba katılması gereken faktörlerdir.¹⁷ Menşei ülkesindeki duruma ilişkin faktörler arasında da genel sosyal ve siyasi şartlar, ülkenin insan hakları durumu ve sicili, mevzuatı, zulme sebebiyet veren kurumların politika ya

¹⁶ Vatansız Kişiler ve İlgili Sorunlar Komitesi Ekonomik ve Sosyal Konsey’in 248 B (IX) sayılı ve 8 Ağustos 1949 tarihli kararı uyarınca kuruldu. Bu karar Komite’nin, mültecilerin ve vatansız kişilerin uluslararası statüsüne ilişkin gözden geçirilmiş ve birleştirilmiş bir Sözleşmenin arzu edilirliliğini değerlendirmesini ve böyle bir Sözleşme’yi arzu edilir bulduğunda da metnin yazımını üstlenmesini gerektirmekteydi. Komite’nin bu raporu BM Belge E/1618’ye dahil edilmiştir.

¹⁷ Bkz. Elkitabı, paragraf 43.

da uygulamaları özellikle de başvurularla aynı durumdaki insanlara karşı davranışları sayılabilir. Geçmişte yaşanan zulüm ya da kötü muamele gelecekte de bir zulüm riski oluşabileceğine dair pozitif bir değerlendirme şansını öne çıkarırken, bunun yokluğu karar üzerinde etkili bir faktör değildir.¹⁸ Aynı şekilde, geçmişte zulüm yaşanmış olması gerçeği zulmün, özellikle de menşei ülkesinin şartlarında önemli bir değişikliğin olduğu durumlarda tekrarlanacağı anlamına gelmez.

VI. SONUC

20. Kanıtlar açısından bakacak olursak, iltica talepleri ceza davalarıyla ya da hukuk davalarıyla benzerlik göstermezler. Ortaya konan sübjektif iddiaların ispatlanması güçtür ve inandırıcılığa dair bir karar kesin gerçeklere dayanmayacaktır. Karar mercii çoğunlukla tamamen başvuranın sözlü ifadelerine dayanmak zorunda kalacak ve menşei ülkesindeki objektif durumun ışığında bir değerlendirme yapacaktır.

21. Zulüm korkusunun haklı nedene dayanıp dayanmadığına ilişkin olarak, bu ögenin değerlendirilmesi tabiatı itibariyle spekülatif olmakla birlikte tamamen tahmini değildir ve katı hukuki sonuçlar çıkarma noktasına da gelmez. Bir olayın meydana gelme ‘ihtimal’ ya da ‘olasılığının’ üzerinde karara varılması ikisinin arasında bir yerdedir (ne tahmine ne de katı hukuki sonuçlara dayalı) ve geçerli bir temele dayalı olarak savunulabilir olmalıdır.

22. Elkitabında belirtilen şu ilkeyi gözönüne almak uygun olacaktır: Dosyayı inceleyen kişinin başvuru sahibi hakkındaki kişisel izlenimi ve dosyadaki verilerden çıkardığı sonuç bir insan hayatını etkileyeceğinden, kriterleri adil bir şekilde anlayışla uygulamalıdır.

¹⁸ Bu bağlamda başvuranın bireysel mizacı, kişiliği ve karakterinin, kendisinin zulme maruz kalma riski ihtimalinin değerlendirilmesinde faktörler oluşturabilmeleri ölçüsünde ilintili oldukları not edilmelidir.

EK

Son İctihatların İncelemesi

Amerika Birleşik Devletleri:

INS ile (Vatandaşlık ve Göçmenlik Dairesi) Stevic'in¹⁹ davasında Yüksek Mahkeme sığınma işlemleri ile sınırdışı işlemlerinin askıya alınmasında uygulanabilecek standart arasındaki ayırımı açıkça gözetmiştir. Mahkemenin böyle bir ayırım yaparak, bir yabancı hakkındaki sınırdışı işlemlerinin durdurulması için yabancının geri gönderileceği ülkede zulüm görme ihtimalinin görmeme ihtimalinden yüksek olduğunu, bir başka deyişle "açıkça zulüm görme ihtimalinin" olduğunu ortaya koyması gerektiğini saptadı. Buna karşılık, sığınma işlemlerinde uygulanacak standartlarda "haklı nedenlere dayanan korku" standardının daha ılımlı bir yorumunun, "kanıtlarla nesnel bir durum ortaya konduğu sürece, bu durumun muhtemelen zulümle sonuçlanacağını gösterilmek zorunda olmadığı, zulmün makul bir olasılık olmasının kafi olacağı" anlamına geldiği vurgulandı .

Sözkonusu ayırım sonradan Yüksek Mahkeme tarafından INS'e karşı Cardoza-Fonseca'nın²⁰ davasında tekrar vurgulanmıştır. Bu davada Yüksek Mahkeme 1980 tarihli Mülteci Yasasının teşrii evveliyatına ve aynı zamanda salt diline atıfta bulunarak, "mülteci ve haklı nedenlere dayalı korku" tabirlerinin iltica usüllerinin "ayrılmaz bir parçası" olduğunu ve "haklı nedenlere dayalı zulüm korkusunu" ortaya koymak için sözkonusu şahsın "kendi ülkesinde zulme maruz kalma ihtimalinin kalmama ihtimalinden yüksek olduğunu ortaya koymak zorunda olduğunu vurgulamıştır". Hakim Stevens "bir olayın vuku bulma ihtimalinin %50'den düşük bir olasılık olduğu durumlarda da kişi, pek tabii, haklı olarak böyle bir olayın cereyan etmesinden korkabilir" demiştir. Kongre'nin 1980 tarihli Mülteci Yasasındaki "mülteci" tanımını 1967 Protokolüne uygun olarak tanımlama niyeti çerçevesinde, Mahkeme 1951 Sözleşmesinin geçmişte hazırlanma sürecini inceleyerek, "bu sözleşmeyi yazanların ve sözleşmenin benimsenmesi için gereken belgeleri tanzim edenlerin de anladığı gibi "standardın", bir yabancının "mülteci" olarak sınıflandırılması için zulüm görme ihtimalinin görmeme ihtimalinden yüksek olduğunu ortaya koymasını şart koşmadığı sonucuna varmıştır. Mahkeme sonra Stevic'in davasında öngörülen "geçerli olasılık" standardını yinelemiştir.

İngiltere:

Bir hadisenin gelecekte cereyan etme ihtimalinin analiz edilmesini içeren davalarda tatbik edilebilecek ispat standardı konusunda yol göstermeye çalışırken, Lordlar Kamarası hususi hukuk davalarında uygulanan "olasılıklar dengesi" testinin (zulüm görme ihtimalinin görmeme ihtimalinden yüksek olması) kullanımını reddetmiştir. 1967 tarihli İngiltere Kaçak Suçlular Yasası²¹ ile ilgili olan Fernandez ile

¹⁹ 467 U.S. 407 (1984)

²⁰ 467 U.S. 424-425.

²¹ Yasanın 4(1)(c) bölümü ile geri gönderilmesi halinde ırkı, dini, milliyeti veya siyasi düşüncesi nedeniyle duruşması önyargıyla yapılacak veya cezalandırılacak, gözaltına alınacak yada hapsedilecek kişinin geri gönderilmesine müsaade etmemektedir.

Singapur Hükümeti²² davasında, Lord Diplock “İngiliz hukukunda bir mahkemeden ister tüzük ister örf ve adet hukuku gereğince gelecekte olabilecekleri dikkate alarak hukuki kararları bu durumun gerçekleşme ihtimaline dayandırması istendiğinde, sırf olmama ihtimalinin olma ihtimalinden düşük olması nedeniyle böyle bir durumun gerçekleşme olasılığını gözardı etmesini öngören hiçbir genel kaide yoktur” demiştir. Mahkeme kendi beklentilerinin şu yada bu şekilde doğru çıkmaması halinde söz konusu olabilecek sonuçların tesirini dikkate alarak, bireyin geri gönderilmesi üzerine gözaltına alınması veya hapsedilmesi durumunun oldukça muhtemel olduğunu ortaya koymasının gerekli olmadığına kanaat getirmiştir; nitekim “makul olasılık”, “düşünülmesi için esaslı neden” veya “ciddi bir ihtimal” türünden daha hafif dereceli bir ihtimalin kafi geleceğine kanaat getirilmiştir.

R.’ye karşı Sivakumaran adına açılan İçişleri Bakanlığı davasında, Lordlar Kamarası yanlış bir hükmün doğuracağı tesiri dikkate alarak, “zulüm görme ihtimalinin görmeme ihtimalinden yüksek olması” standardı için daha az katı bir testin uygulanmasını öngörmüştür. Ayrıca kişinin ülkesine geri gönderilmesi halinde, Sözleşmede belirtilen nedenlerden birinden dolayı zulme uğrayacağına dair makul derecede olasılık varsa, o zaman korkunun haklı nedenlere dayandığının varsayılmasına karar verdi.

Avustralya:

Chan Yee Kin ile Göçmenlik ve Etnik İşler Bakanlığı’nın davasında, Avustralya’daki Yüksek Mahkeme Sivakumaran ve INS’e karşı Cardoza-Fonseca’nın davalarında öngörülen standardı onayladı, ancak bunu “gerçek olasılık” terimine eşdeğer tutmayı yeğledi. Mason C.J. “Sözleşme, Sözleşmede belirtilen nedenlerden birinden dolayı haklı olarak zulüm görmekten korkarak vatandaşı olduğu ülkeye dönme konusunda isteksiz olan kişiye mülteci statüsünün tanınmasını öngörürken, başvuru sahibinin geri dönmesi halinde ağır bir cezaya ya da olumsuz veya zararlı bir duruma maruz kalmasının gerçek bir olasılık olduğuna kanaat getirmiştir” dedi. Dawson C.J. “birliği sağlamak açısından”, “haklı nedenlere dayalı zulüm korkusundan ziyade gerçek bir zulüm olasılığının olmasını gerektiren” bir test tercih ettiğini bildirdi. “Gerçek bir olasılığın” bir kanı veya kanaatten daha güçlü olduğunu belirtti, çünkü bir kanı hiçbir temeli olmayan unsurlara dayanabilir. Aynı şekilde, McHugh J. “Çok uzakta görünen bir zulüm olasılığı şüphesiz gözardı edilmelidir” dedi. Fakat başvuru sahibinin hakikaten zulme uğrama riski olduğunda, bu korkunun Sözleşme ve Protokol mucibince “haklı sebeplere dayalı” korku olarak nitelendirilmesi gerektiği vurgulandı.

Kanada:

Kanada’da İstinaf Mahkemesi Joseph Adjei ile İstihdam ve Göçmenlik Bakanlığı davasında “zulüm görme ihtimalinin görmeme ihtimalinden yüksek olması” testine karşı çıkarak, “Nesnel testin zulüm olasılığını şart koşacak kadar katı olmadığını” belirtmiştir. MacGuigan J. “Zulümden korkmak için iyi nedenleri” ve “geçerli bir zulüm olasılığıyla” eş tuttuğu “geçerli şans” standardını benimsemiştir. Bu şekildeki bir irdeleme sonradan Federal İstinaf Mahkemesi’nin “başvuru sahibinin menşei ülkesine

²² (1971) 1 WLR 987.

dönmesi halinde zulme maruz kalacağına dair taşıdığı korkunun makul bir olasılık” olduğunu belirttiği “Salibian’a karşı Kanada” davasında da izlenmiştir.